

Az egyidejűség relativitása

A Gyergyószárhegyi Kulturális és Művészeti Központ korai gyűjteményének festészeti vonalát a nagybányai örökség szellemisége határozta meg. A tendencia okaként, amellet, hogy a Nagybányai Művésztelep egykori alkotói is megfordultak Gyergyószárhegyen, a szárhegyi környezet adottságát szokták feltüntetni: „...a szárhegyi környezet pedig megadta az alapot, amelyből nemcsak ők, de a Nagybánya szellemiségéhez közel álló szín- és formavilága táplálkozhatott. (...)” A tájképet, mint műfajt magától értetődő módon választották kifejezési formaként.” A Gyergyószárhegyen alkotók számára a természet iránti vonzalom állandósult, csak az alkotási folyamat bővült új műfajokkal, új kifejezési formákkal, ahogy az megfigyelhető a kortárs alkotószemlélet jegyében a Túlsó P' Art művészcsoport, majd később a KORKÉP alkotótábor résztvevőinél. „A KORKÉP névre keresztelt alkotótábort műfaji kötöttségek nélküli, kifejezési eszközeinek tekintetében korszerű alkotómunka jellemezte, és bizonyos értelemben éppoly szoros kapcsolatot ápolt a helyi közösséggel, a szárhegyi környezettel, mint elődei.” Ugyanakkor a hivatkozott hely szelleme, az örökérvényű természet iránti vonzalom ma is ugyanúgy meghatározó referencia pont maradt a legutóbbi alkotótáborok résztvevő művészei számára. A fentiek értelmében a gyergyószárhegyi gyűjteményből válogatott kiállítás anyaga, az egyidejűség relativitásában rejlő paradoxon alapján egyenrangúan és egyszerre merít a retrospektív és kortárs mű-azonosságok alapján.